

Ἀνακουμπώθη ἀψούτοικα, καμάρωσε καὶ ζώστη Σιλ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Πρόδρομ. 4,66 (ἐκδ. Hesselring - Pernot) «ἀνάθεμά με, βασιλεῦ, ὅταν στραφῶ καὶ ἰδῶ τον | τὸ πῶς ἀνακουμπώνεται κατὰ τῆς μαγειρίας». Συνών. ἀνακλῶ 2 β, ἀνακολλῶ 2 γ, ἀνακολώνω Α 1, *ἀνακουντουρίζω, ἀναμαζεύω Α 3, *ἀναμπρατσώνω, ἀναπειῶ 7, ἀνασηκώνω Α 1, συνών. δὲ τῆς μετοχ. ἀνακλαΐστέ. 2) Ἐτοιμάζομαι πρὸς τι πολλαχ.: Μὴν ἀνασκουμπώνεσαι νὰ φύγῃς, δὲ σ' ἀφίνομε πολλαχ. Ἀνασκουμπώσου καὶ τραῦα Πελοπν. Ἀνασκουμπώθηκε γιὰ θέσι αὐτόθ. Ἐνεσκουβώθηκε νὰ τοῦ τοῖς παίξῃ Α.Κρήτ. Ἀνασπουγώθη γιὰ καβγᾶ Κύθηρ. Ἀνασπουγωμένο σὲ βλέπω αὐτόθ. β) Ἐντείνω τὰς προσπάθειάς μου Πελοπν. (Δημητσάν.): Πρέπει ν' ἀνασκουμπωθῇς. 3) Φέρω εἰς πέρας, τελειώνω Σῦρ.: Νὰ τοῖς ἀνεκομπώσης ὅλες τοῖς δουλειές. Συνών. τελειώνω.

ἀνασκουτεύω Πελοπν. (Γέρμ. Μάν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. *σκουτεύω ἢ κατ' εὐθειαν ἐκ τοῦ οὐσ. σκουτί.

Ἀνακατεύω τὰ ἐνδύματα ἀναζητῶν τι: Τί ἀνασκουτεύεις ὅς τὸ φορτσέρι;

ἀνασκούφωτος ἐπίθ. Κύπρ. — Λεξ. Δημητρ.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀνασκούφωτος.

Ὁ μὴ φέρων σκουφον, κάλυμμα εἰς τὴν κεφαλὴν, ἀσκεπής. Συνών. ἀκουκούλλιστος, ἀκουκούλλωτος, ἀνακούτρουλλος 1, ἀναμαλλάρης 2, ἀναμαλλάρικος, ἀναμαλλάρης 2, ξεκουκούλλωτος, ξέσκουφος, ξεσκούφωτος.

ἀνασκυβαλίζω ἀμάρτ. ἀναδκυβαλίζω Πόντ. (Κερασ.) ἀναδκεβαλίζω Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ.) ἡνασκουβαλίζω Καππ. (Φάρας.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ μεταγν. ρ. σκυβαλίζω.

1) Κοσκινίζω ἐκ νέου καὶ διὰ λεπτοτέρου κοσκίνου τὸ ἅπαξ κοσκινισθὲν ἄλευρον Καππ. (Φάρας.) 2) Μεταφ. ἀναδιφῶ, διερευνῶ Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ.): Ντ' ἀναδκεβαλίεις ἀτουκέσ'; (τί ἀναζητεῖς αὐτοῦ; Ἐν τῷ ντ' ἀναδκεβαλίεις ἀνάπτυξις τόνου εἰς τὴν πρώτην συλλαβὴν διὰ τὸ ἐρωτηματικὸν ντό) Κοτύωρ. || Φρ. Ντ' ἀναδκεβαλίεις ἀίκα πράματα; (διατί φέρεις εἰς τὸ μέσον τοιαῦτα πράγματα;) Κοτύωρ. Συνών. ἀνασκαλεύω 2.

ἀνασκυβάλισμα τό, ἀμάρτ. ἀναδκυβάλισμαν Πόντ. (Κερασ.) ἀναδκυβάλισμαν Πόντ. (Κερασ.) ἀναδκεβάλισμαν Πόντ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνασκυβαλίζω.

1) Ἀναδίφησης, διερεύνησις Πόντ. (Κερασ. κ. ἀ.) 2) Μεταφ. ἀνακίνησις λησμονηθέντων πραγμάτων Πόντ. (Κερασ.)

ἀνασκούλλω ἀμάρτ. ἀνεσκούλλω Κάρπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. σκούλλω.

Ἀνακινῶ, ἀνακατεύω: Ἀνεσκούλλω τὰ ροῦχα.

ἀνασκυφτὰ ἐπίρρ. Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀνασκυφτός.

Μὲ κεκαμμένα τὰ γόνατα καὶ χωρὶς νὰ ἐγγίση τις τὴν γῆν, ὀκλαδόν. Συνών. ἀνακούρκουδα 1, ἀνακουρκούδι, *ἀνακουρκουδιστά.

ἀνασμα τό, Κεφαλλ. ἀνᾶσμαν Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ.) ἀνασμα ἢ, Πόντ. (Χαλδ.) ἀνᾶσμα Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Χαλδ.) ἀνᾶσμᾶ Πόντ. (Σάντ.) ἀνᾶσμα Πόντ. (Ἀργυρόπ. Τραπ.) ἀνᾶσμᾶ Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. ἄσμα.

1) Ἡ μετὰ δυσκολίας ἀναπνοή, ἄσθμα Κεφαλλ. Συνών. ἄσμα. 2) Ἀναπνοή Πόντ. (Ἀμισ. Ἀργυρόπ. Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Κρατῶ τὴν ἀνᾶσμα μ' Τραπ. Ἐκόπεν ἡ ἀνᾶσμα μ' αὐτόθ. Παίρω ἀνᾶσμαν Ἀργυρόπ. Ἀνᾶσμαν ἢ παίρω (δὲν παίρνω) Κοτύωρ. Ἀνᾶσμαν νὰ παίρ' ἢ ἐπορεῖ (δὲν ἡμπορεῖ) αὐτόθ. Γαναχτεμένα παίρει ἀνᾶσμαν (μετὰ δυσκολίας ἀναπνέει) Κερασ. || Φρ. Ὡσπου νὰ παίρῃς ἀνᾶσμαν (τάχιστα) Κερασ. Ὡς ἔναν ἀνᾶσμαν (ἀπνευστί, μονορροούφι) ἐπὶ τῆς πόσεως ὑγροῦ τινος αὐτόθ. Ἀσ' σὸν κόλον παίρ' ἀνᾶσμαν (ἐπὶ τοῦ ἐπιπόνως ἐργαζομένου, τοῦ μοχθοῦντος) Χαλδ. Ἀνᾶσμαν νὰ παίρω ἢ ἀφίνει με (δὲν μὲ ἀφίνει νὰ ἀναπαυθῶ οὐδ' ἐπὶ μικρὸν) Κερασ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνάσα 2.

ἀνάσμαιμαν τό, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνασμαιίνω.

Ἀναπνοή: Παίρω ἀνάσμαιμαν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνάσα 2.

ἀνασμαιίνω Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Χαλδ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄνασμα. Πβ. καὶ μεταγν. ἀνασθμαιίνω.

1) Ἀναπνέω Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.): Φρ.

Ἐχει καὶ στόμαν καὶ λαλεῖ καὶ κόλον κὶ ἀνασμαιίνει (ἐπὶ ἐνόχου τολμῶντος νὰ δικαιολογῇται καὶ νὰ ἀπολογῇται διὰ πράξεις ἀνεπιδέκτους ἀπολογίας) Κερασ. || Αἰνιγμ.: Δέρμαν ἔδ', μαλλία ἢ ἔδ' κὶ ἀνασμαιν' καὶ ψῆν πα ἢ ἔδ' (ἢ ψεῖρα) Χαλδ. 2) Ἐπικοινωνῶ μὲ τὸν ἐξωτερικὸν ἀέρα, ἀερίζομαι, ἐπὶ δωματίων, κιβωτίων, δοχείων Πόντ. (Σάντ.)

ἀνασμονή ἢ, Πόντ. (Κερασ. Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνασμαιίνω.

Ἀναπνοή ἔνθ' ἀν.: Παίρω ἀνασμονήν Κερασ. || Φρ. Ἀνασμονήν ἢ ἐφῆκέ με νὰ παίρω (δὲν μὲ ἄφησε οὐδ' ἐλάχιστον νὰ ἀναπαυθῶ) αὐτόθ. Ὁσήμερον ἀνασμονήν ἢ ἐπῆρα (οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἀνεπαύτην σήμερον) αὐτόθ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνάσα 2.

***ἀνασόβημα** τό, ἀνεσοῦισμα Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνασοβῶ, παρ' ὃ καὶ ἀνεσουίζω.

Τὸ νὰ ἀναταράσῃ τίς τι.

***ἀνασοβητός** ἐπίθ. ἀνασοῦφητος Σίκιν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνασοβῶ.

Ὁ ἀναταρασσόμενος, ὁ ἀνακινούμενος: Αἰνιγμ. Ψύλλος ἀνασοῦφητος τραγουδεῖ βενέτικα (ὃ κώδων).

***ἀνασόβι** τό, ἀνεσοῦιν Κάρπ. (Ἐλυμπ.) ἀνεσοῦι Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνασοβῶ.

Θόρυβος, ταραχὴ ἔνθ' ἀν.: Τί ἀνεσοῦιν εἶν' αὐτό; Ἐλυμπ.

ἀνασοβῶ Ἡπ. ἀνασουφάου Ἡπ. ἡνεσουῶ Τῆλ. ἀνασουφίζου Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀνεσουφίζω Ἡπ. ἀνεσουφίζου Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀνεσουίζω Κάρπ. ἀνεσουίνιζω Κάρπ. (Ἐλυμπ.)

Τὸ ἀρχ. ἀνασοβῶ = πτοῶ, φοβῶ.

Α) Μετβ. 1) Ἀναταράσσω Κάρπ.: Παροιμ. φρ. Γιὰ ψύλλου πῆγμα ἀνεσουίζει τὸν κόσμον (ἐπὶ τοῦ μικροφιλοτίμου). Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Λουκιαν. Ζεὺς τραγῶδ. 30 «κόμη ἀνασοβουμένη». 2) Διερεθίζω, ἐξερεθίζω Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.): Μὴ μοῦ ἀνασουφίζεις τὸν πόνο Ἡπ. Τί τοὺν ἀνισούφ'σι κὶ κάθ' ἔτσι; Ζαγόρ.

Β) Ἀμτβ. 1) Παράγω θόρυβον, βομβῶ Κάρπ.: Ἐνεσοῦξεν ὁ χορὸς - τὸ μελίσσι. Συνών. βουίζω. 2) Κινεῖμαι, σαλεύω, παρουσιάζω σημεῖα ζωῆς Τῆλ.: Κόμα ἡνεσουᾶ. 3) Φλεγμαινῶ καὶ πάλιν, ἐπὶ πληγῆς Ἡπ.:

